

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 22 lutego 2024 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Dyrektywa 2008/7/WE – Spółdzielcze banki kredytowe, których majątek netto przekracza określony próg – Przepisy krajowe nakładające na te banki obowiązek wpłaty kwoty odpowiadającej 20 % tego majątku netto w związku z przeniesieniem oddziału działalności bankowej do spółki akcyjnej w zamian za jej papiery wartościowe – Artykuł 94 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wymóg wskazania względów uzasadniających konieczność udzielenia odpowiedzi przez Trybunał – Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym – Niedopuszczalność

W sprawie C-660/22

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) postanowieniem z dnia 11 października 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 października 2022 r., w postępowaniu:

Ente Cambiano società cooperativa per azioni

przeciwko

Agenzia delle Entrate,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: T. von Danwitz (sprawozdawca), prezes izby, P.G. Xuereb i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: A.M. Collins,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Ente Cambiano società cooperativa per azioni – A. Cevese, A. Dal Ferro, M. Miccinesi i F. Pistolesi, avvocati,
- w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspierali M. Cherubini i G.M. De Socio, avvocati dello Stato,

* Język postępowania: włoski.

– w imieniu Komisji Europejskiej – A. Armenia, M. Mataija i P. Messina, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 63 TFUE oraz art. 101, 102, 120 i 173 TFUE.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Ente Cambiano società cooperativa per azioni a Agenzia delle Entrate (organem podatkowym, Włochy) w przedmiocie zwrotu kwoty stanowiącej 20 % majątku netto Ente Cambiano według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r., wpłaconej organowi podatkowemu w celu zachowania formy prawnej spółdzielni poprzez przeniesienie działalności bankowej Ente Cambiano do spółki akcyjnej w zamian za papiery wartościowe tej spółki.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Dyrektywa Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. 2008, L 46, s. 11), zgodnie z jej art. 16, uchyliła i zastąpiła z dniem 1 stycznia 2009 r. dyrektywę Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. 1969, L 249, s. 25).
- 4 Artykuł 1 dyrektywy 2008/7, zatytułowany „Przedmiot”, przewiduje:
„Niniejsza dyrektywa reguluje nakładanie podatków pośrednich w odniesieniu do:
 - a) wkładu kapitałowego do spółek kapitałowych;
 - b) działań restrukturyzacyjnych z udziałem spółek kapitałowych;
 - c) emisji niektórych papierów wartościowych lub obligacji”.
- 5 Zgodnie z art. 2 tej dyrektywy, zatytułowanym „Spółka kapitałowa”:
„1. Przez spółkę kapitałową w znaczeniu niniejszej dyrektywy należy rozumieć:
 - a) każdą spółkę, która przyjmuje jedną z form wyszczególnionych w załączniku I;
 - b) każdą spółkę, przedsiębiorstwo, stowarzyszenie lub osobę prawną, których udziały w kapitale lub majątku mogą być przedmiotem transakcji na giełdzie;

c) każdą spółkę, przedsiębiorstwo, stowarzyszenie lub osobę prawną prowadzące działalność skierowaną na zysk, których członkowie mają prawo zbytu swoich udziałów stronom trzecim bez uprzedniego upoważnienia oraz odpowiadają za długi spółki, przedsiębiorstwa lub osoby prawnej tylko do wysokości swoich udziałów.

2. Na użytek niniejszej dyrektywy wszelkie inne spółki, przedsiębiorstwa, stowarzyszenia lub osoby prawne prowadzące działalność skierowaną na zysk uważa się za spółki kapitałowe”.

6 Artykuł 3 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Wkład kapitałowy”, stanowi:

„Na użytek niniejszej dyrektywy i z zastrzeżeniem art. 4 za »wkłady kapitałowe« uważa się następujące operacje:

a) utworzenie spółki kapitałowej;

b) przekształcenie spółki, przedsiębiorstwa, stowarzyszenia lub osoby prawnej, która nie jest spółką kapitałową, w spółkę kapitałową;

c) podwyższenie kapitału spółki kapitałowej poprzez wniesienie wkładów jakiegokolwiek rodzaju; [...]”.

7 Artykuł 4 owej dyrektywy, zatytułowany „Działania restrukturyzacyjne”, przewiduje w ust. 1:

„Na użytek niniejszej dyrektywy następujących działań restrukturyzacyjnych nie uważa się za wkłady kapitałowe:

a) przeniesienie przez jedną lub kilka spółek kapitałowych wszystkich swoich aktywów i pasywów lub jednego bądź więcej oddziałów do jednej lub więcej spółek kapitałowych, które są w trakcie tworzenia lub już istnieją, pod warunkiem że rekompensata obejmuje przynajmniej częściowo papiery wartościowe reprezentujące kapitał spółki przejmującej;

[...]”.

8 Artykuł 5 dyrektywy 2008/7, zatytułowany „Operacje niepodlegające podatkowi pośredniemu”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie nie nakładają na spółki kapitałowe podatku pośredniego w żadnej formie w odniesieniu do:

[...]

d) zmiany aktu założycielskiego lub statutu spółki kapitałowej, w szczególności:

[...]

(iii) zmiany przedmiotu działalności spółki kapitałowej;

[...]

e) działań restrukturyzacyjnych, o których mowa w art. 4”.

9 Artykuł 6 tej dyrektywy, zatytułowany „Opłaty i podatek od wartości dodanej”, przewiduje w ust. 1:

„Nie naruszając przepisów art. 5, państwa członkowskie mogą naliczać następujące opłaty i podatki:

- a) podatki od przeniesienia papierów wartościowych, o stawce zryczałtowanej bądź nie;
- b) podatki od przeniesienia, włączając w to podatek od wpisu do księgi wieczystej, od przeniesienia, na rzecz spółki kapitałowej, przedsiębiorstwa lub nieruchomości położonych na ich terytorium;
- c) podatki od przeniesienia aktywów jakiegokolwiek rodzaju przekazanych spółce kapitałowej, o ile przeniesienie tego majątku jest dokonywane w zamian za inną rekompensatę niż udziały w spółce;
- d) opłaty od ustanowienia, wpisu lub wykreślenia hipotek lub innych obciążeń gruntu lub innego majątku;
- e) podatki w formie opłat lub należności;
- f) podatek od wartości dodanej (VAT)”.

Prawo włoskie

10 Artykuł 2 ust. 3-bis–3-quater decreto-legge n. 18 – Misure urgenti concernenti la riforma delle banche di credito cooperativo, la garanzia sulla cartolarizzazione delle sofferenze, il regime fiscale relativo alle procedure di crisi e la gestione collettiva del risparmio (dekretu z mocą ustawy nr 18 w sprawie pilnych przepisów dotyczących reformy spółdzielczych banków kredytowych, gwarancji sekurytyzacji wierzytelności zaległych, systemu podatkowego dotyczącego procedur kryzysowych oraz zbiorowego zarządzania oszczędnościami) z dnia 14 lutego 2016 r. (GURI nr 37 z dnia 15 lutego 2016 r.), przekształconego w ustawę, ze zmianami, przez legge n. 49 (ustawę nr 49) z dnia 8 kwietnia 2016 r. (GURI nr 87 z dnia 14 kwietnia 2016 r.), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanego dalej „dekretem z mocą ustawy nr 18/2016”), stanowi:

„3-bis. W drodze odstępstwa od art. 150-bis ust. 5 [decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (dekretu ustawodawczego nr 385 – tekst jednolity ustaw w dziedzinie bankowości i kredytów) z dnia 1 września 1993 r. (GURI nr 230 z dnia 30 września 1993 r., dodatek zwyczajny nr 92)] transfer nie ma miejsca w przypadku spółdzielczych banków kredytowych, które w terminie 60 dni od daty wejścia w życie ustawy przekształcającej niniejszy dekret złożą do Banca d’Italia [(banku Włoch)], zgodnie z art. 58 [tego dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r.], wniosek, także wspólny, o przeniesienie ich oddziałów działalności bankowej do tej samej spółki akcyjnej, także nowo utworzonej, która otrzymała zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej, pod warunkiem że bank składający wniosek lub, w przypadku wniosku wspólnego, co najmniej jeden z banków składających wniosek posiada

– według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w sprawozdaniu finansowym, co do którego biegły rewident nie wyraził zastrzeżeń – majątek netto o wartości przekraczającej 200 mln EUR.

3-ter. W chwili przeniesienia dokonujący go spółdzielczy bank kredytowy wpłaca do skarbu państwa kwotę wynoszącą 20 % swojego majątku netto według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w sprawozdaniu finansowym, co do którego biegły rewident nie wyraził zastrzeżeń.

3-quater. W następstwie przeniesienia dokonujący go spółdzielczy bank kredytowy, który zachowuje niepodzielne rezerwy po odliczeniu wpłaty, o której mowa w ust. 3-ter, zmienia przedmiot swojej działalności poprzez wyłączenie z jego zakresu działalności bankowej i zobowiązuje się do utrzymania klauzul dotyczących samopomocy przewidzianych w art. 2514 kodeksu cywilnego, a także do zapewnienia swoim udziałowcom usług służących utrzymaniu stosunków ze spółką akcyjną korzystającą z przeniesienia oraz usług w zakresie szkoleń i informowania w przedmiocie oszczędzania, a także w zakresie promowania programów pomocowych [...]. W przypadku uchybienia obowiązkom określonym w niniejszym ustępie oraz w ust. 3-bis i 3-ter majątek podmiotu dokonującego przeniesienia lub, w zależności od przypadku, spółdzielczego banku kredytowego podlega transferowi zgodnie z art. 17 ustawy nr 388 z dnia 23 grudnia 2000 r. [...].”

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 11 Ente Cambiano, dawniej Banca di Credito Cooperativo di Cambiano società cooperativa per azioni – spółdzielczy bank kredytowy, którego majątek netto według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. przekraczał 200 mln EUR – wpłaciło do włoskiego skarbu państwa kwotę 54 208 740 EUR, stanowiącą 20 % wspomnianego majątku netto w tym dniu, korzystając z tzw. opcji way-out przewidzianej w art. 2 ust. 3-bis dekretu z mocą ustawy nr 18/2016.
- 12 Ente Cambiano złożyło następnie wniosek o zwrot tej kwoty, uznawszy, że obowiązek jej wpłaty jest sprzeczny zarówno z włoską konstytucją, jak i z prawem Unii. Po oddaleniu w drodze milczącej decyzji wniosku o zwrot tej kwoty Ente Cambiano wniosło na tę decyzję skargę do Commissione tributaria provinciale di Firenze (prowincjonalnej komisji podatkowej dla Florencji, Włochy). Gdy sąd ten oddalił wspomnianą skargę, Ente Cambiano wniosło odwołanie do Commissione tributaria regionale della Toscana (regionalnej komisji podatkowej dla Toskanii, Włochy), która oddaliła je wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r.
- 13 Ente Cambiano wniosło na ten wyrok skargę kasacyjną do Corte suprema di cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy), będącego sądem odsyłającym, powołując się zarówno na niezgodność rozpatrywanych w postępowaniu głównym przepisów krajowych z konstytucją, jak i na ich niezgodność z prawem Unii.
- 14 Sąd ten wskazuje przede wszystkim, że zwrócił się z pytaniami dotyczącymi zgodności z konstytucją art. 2 ust. 3-ter i 3-quater dekretu z mocą ustawy nr 18/2016 do Corte Costituzionale (trybunału konstytucyjnego, Włochy), który w wyroku nr 149/2021 z dnia 9 lipca 2021 r. uznał te pytania za bezzasadne.
- 15 Sąd odsyłający wyjaśnia następnie, że wspomniane przepisy wpisują się w ramy reformy spółdzielczych banków kredytowych mającej na celu wyeliminowanie wad strukturalnych wynikających z ich modelu gospodarczego i modelu zarządzania oraz z niewielkich rozmiarów większości z nich poprzez umocnienie ich majątku, tak aby mogły przetrwać ewentualne kryzysy.

Podstawowym rozwiązaniem przewidzianym w tym względzie przez prawodawcę włoskiego jest przystąpienie tych banków do spółdzielczej grupy bankowej, na czele której znajduje się główna spółka holdingowa grupy utworzona w formie spółki akcyjnej o wynoszącym co najmniej 1 mld EUR kapitale należącym w większości do tych banków, która wykonuje w stosunku do nich uprawnienia w zakresie kierowania i koordynacji. Takie przystąpienie nie ma wpływu na ich majątek. Jedynie spółdzielcze banki kredytowe o majątku netto przekraczającym ustalony próg mogą uniknąć przystąpienia do takiej grupy, wypełniając obowiązki określone w art. 2 ust. 3-bis–3-quater dekretu z mocą ustawy nr 18/2016, pod rygorem transferu ich majątku do samopomocowych funduszy promocji i rozwoju spółdzielczości.

- 16 Sąd odsyłający dodaje, że zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa Unii odnoszą się w szczególności do zasad wolnej konkurencji i ochrony rynku zapisanych w art. 101, 102, 120 i 173 TFUE, a także do zasady swobodnego przepływu kapitału wyrażonej w art. 63 TFUE i uszczegółowionej w dyrektywie 2008/7.
- 17 Sąd ten wyjaśnia, że Ente Cambiano utrzymuje, iż rozpatrywany obowiązek wpłaty narusza tę dyrektywę, ponieważ ta przewiduje neutralność podatkową wkładów kapitałowych, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 6 tej dyrektywy, które nie mają w niniejszym wypadku zastosowania.
- 18 W tym kontekście sąd ten zastanawia się nad zgodnością art. 2 ust. 3-ter i 3-quater dekretu z mocą ustawy nr 18/2016 z prawem Unii, uściślając jednocześnie, po pierwsze, że podziela wątpliwości Ente Cambiano co do zgodności wspomnianego przepisu z uznanymi w tym prawie zasadami swobodnego przepływu kapitału, wolnej konkurencji i ochrony rynku, oraz po drugie, że nie wydaje mu się, aby możliwe było dokonanie wykładni tego przepisu, która byłaby zgodna z tym prawem.
- 19 W tych okolicznościach Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 63 i nast. oraz art. 101, 102, 120 i 173 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które tak jak art. 2 ust. 3-ter i 3-quater [dekretu z mocą ustawy nr 18/2016] uzależniają od wpłaty kwoty wynoszącej 20 % majątku netto na dzień 31 grudnia 2015 r. możliwość przekazania – zamiast przystąpienia do grupy – przez banki spółdzielcze posiadające na dzień 31 grudnia 2015 r. majątek netto o wartości przekraczającej 200 mln EUR działalności bankowej na rzecz spółki akcyjnej, także nowo utworzonej, która otrzymała zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej, zmieniając własny statut w sposób wyłączający prowadzenie działalności bankowej i zachowując jednocześnie klauzule dotyczące przeważającego celu samopomocowego spółki, o których mowa w art. 2514 kodeksu cywilnego, a także zapewniając akcjonariuszom usługi w zakresie utrzymania stosunków z przejmującą spółką akcyjną, szkoleń i informacji w przedmiocie oszczędzania oraz promowania programów pomocowych?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 20 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału procedura ustanowiona w art. 267 TFUE jest instrumentem współpracy pomiędzy Trybunałem i sądami krajowymi, dzięki któremu Trybunał dostarcza sądom krajowym elementów wykładni prawa Unii, które są im niezbędne do

rozstrzygnięcia zawisłych przed nimi sporów (wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 21 Ponieważ postanowienie odsyłające stanowi podstawę tej procedury, sąd krajowy powinien określić w samym postanowieniu odsyłającym ramy faktyczne i prawne sporu w postępowaniu głównym oraz udzielić niezbędnych wyjaśnień dotyczących powodów wyboru przepisów prawa Unii, o których wykładnię się zwraca, a także związku, jaki dostrzega on pomiędzy tymi przepisami a przepisami krajowymi znajdującymi zastosowanie w zawisłym przed nim sporze [zob. podobnie w szczególności wyrok z dnia 4 czerwca 2020 r., C.F. (Kontrola podatkowa), C-430/19, EU:C:2020:429, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 22 W tym względzie należy również podkreślić, że informacje przedstawione w postanowieniu odsyłającym mają pozwolić, po pierwsze, Trybunałowi na udzielenie użytecznej odpowiedzi na pytania zadane przez sąd krajowy, oraz po drugie, rządów państw członkowskich oraz innym zainteresowanym podmiotom na wykonanie prawa do przedstawienia uwag przysługującego im na podstawie art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Do Trybunału należy czuwanie, aby prawo to było chronione, przy uwzględnieniu faktu, że na mocy wymienionego przepisu zainteresowani są powiadamiani jedynie o postanowieniach odsyłających (zob. podobnie wyrok z dnia 2 września 2021 r., Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, pkt 134 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Te kumulatywne wymogi dotyczące treści postanowienia odsyłającego są przedstawione w wyraźny sposób w art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem, z którym w ramach współpracy ustanowionej w art. 267 TFUE sąd odsyłający powinien być zapoznany i którego powinien skrupulatnie przestrzegać (postanowienie z dnia 3 lipca 2014 r., Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, pkt 21; wyrok z dnia 9 września 2021 r., Toplofikatsia Sofia i in., C-208/20 i C-256/20, EU:C:2021:719, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo). Są one również przypomniane w pkt 13, 15 i 16 zaleceń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla sądów krajowych dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (Dz.U. 2019, C 380, s. 1).
- 24 W niniejszym wypadku poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 63, 101, 102, 120 i 173 TFUE stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidującemu, że przysługująca spółdzielczym bankom kredytowym, których majątek netto przekraczał w określonym dniu 200 mln EUR, możliwość przeniesienia swojego oddziału działalności bankowej do spółki akcyjnej – zamiast przystąpienia do spółdzielczej grupy bankowej – w zamian za akcje tej spółki jest uzależniona od wpłaty kwoty stanowiącej 20 % ich majątku netto w tym dniu. Z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika również, że w sporze w postępowaniu głównym Ente Cambiano powołuje się na dyrektywę 2008/7, która uchyliła i zastąpiła dyrektywę 69/335, w związku ze swobodnym przepływem kapitału, w odniesieniu do którego sąd ten ma wątpliwości.
- 25 Co się tyczy art. 101, 102, 120 i 173 TFUE, wspomniany sąd nie wyjaśnia powodów, dla których zwraca się o wykładnię tych postanowień, ani związku, jaki dostrzega pomiędzy owymi postanowieniami a przepisami krajowymi znajdującymi zastosowanie w zawisłym przed nim sporze, wbrew wymogom art. 94 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem. W związku z tym pytanie prejudycjalne jest niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczy ono tych postanowień traktatu FUE.

- 26 Co się tyczy art. 63 TFUE, jak w uwagach na piśmie zauważyła Komisja Europejska, z informacji zawartych we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że wszystkie elementy sporu w postępowaniu głównym – sporu pomiędzy spółką z siedzibą we Włoszech a włoskim organem podatkowym – ograniczają się do tego państwa członkowskiego.
- 27 Otóż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postanowienia traktatu FUE w dziedzinie swobodnego przepływu kapitału nie mają zastosowania do sytuacji, której wszystkie elementy ograniczają się do jednego państwa członkowskiego. W takiej sytuacji do sądu odsyłającego należy wskazanie Trybunałowi, zgodnie z art. 94 regulaminu postępowania, związku, jaki zawiązy przed nim spór – mimo jego czysto wewnętrznego charakteru – wykazuje z postanowieniami prawa Unii gwarantującymi swobody podstawowe, który to związek czyni uzyskanie wykładni wnioskowanej w ramach odesłania prejudycjalnego niezbędnym do rozstrzygnięcia owego sporu (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2016 r., Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, pkt 47, 55 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 W szczególności z wymogów tych wynika, że aby stwierdzić, iż istnieje taki związek, z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym powinny wynikać konkretne okoliczności, a mianowicie nie jedynie hipotetyczne, lecz pewne wskazówki umożliwiające ustalenie w sposób jednoznaczny istnienia tego związku, przy czym sąd odsyłający nie może ograniczyć się do przedstawienia Trybunałowi okoliczności, które mogłyby umożliwić niewykluczenie istnienia takiego związku lub które, rozważane abstrakcyjnie, mogą stanowić wskazówki w tym zakresie, lecz – przeciwnie – powinien przedstawić obiektywne i spójne okoliczności umożliwiające Trybunałowi zbadanie istnienia wspomnianego związku (wyrok z dnia 2 marca 2023 r., Bursa Română de Mărfuri, C-394/21, EU:C:2023:146, pkt 51, 52 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 29 We wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym sąd odsyłający ogranicza się do przedstawienia argumentacji Ente Cambiano, zgodnie z którą wpłata przez spółdzielcze banki kredytowe, których majątek netto według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. przekracza próg 200 mln EUR, kwoty stanowiącej 20 % ich majątku netto w tym dniu uderza w najsilniejsze z tych banków, które mogłyby przyciągnąć inwestorów z innych państw członkowskich. Sąd ten nie przedstawia jednak żadnych konkretnych okoliczności umożliwiających stwierdzenie istnienia interesu obywateli innych państw członkowskich w skorzystaniu ze swobody przepływu kapitału w sytuacji zaistniałej w postępowaniu głównym (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 września 2018 r., Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, pkt 30). Ze względu na to, że wniosek ten nie spełnia wymogów określonych w orzecznictwie przywołanym w pkt 27 i 28 niniejszego wyroku, pytanie prejudycjalne jest niedopuszczalne również w zakresie, w jakim dotyczy ono art. 63 TFUE.
- 30 Co się tyczy dyrektywy 2008/7, na którą Ente Cambiano powołało się w sporze w postępowaniu głównym, z informacji zawartych we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że zgodnie z art. 2 ust. 3-bis–3-quater dekretu z mocą ustawy nr 18/2016 kwestionowana przez Ente Cambiano wpłata do skarbu państwa, którą ów dekret z mocą ustawy przewiduje – podobnie jak przewiduje jej stawkę i podstawę, która odpowiada nie jego zyskom czy dochodom, lecz jego majątkowi netto w sprawozdaniu finansowym według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. – jest wnoszona w chwili przeniesienia oddziału działalności bankowej do spółki kapitałowej w zamian za jej akcje. Zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku wniesienia owej wpłaty jest zatem przeprowadzenie tej konkretnej operacji, a nie prowadzenie działalności, zaś jej obowiązkowy charakter wynika z kary przewidzianej na wypadek jej niewniesienia, również określonej w tym przepisie.

- 31 O ile elementy te pozwalałyby na ustalenie, że dyrektywa 2008/7 ma zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym *ratione materiae*, w związku z czym należałoby zbadać, czy wspomniana wpłata powinna zostać uznana za „podatek pośredni” – w rozumieniu tej dyrektywy – od działań restrukturyzacyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) owej dyrektywy, do którego odsyła jej art. 5 ust. 1 lit. e), pod warunkiem że przeniesienia danego oddziału działalności dokonała spółka kapitałowa, o tyle wspomniane informacje nie pozwalają na stwierdzenie, że owa dyrektywa ma do tego sporu zastosowanie *ratione personae*. Sąd odsyłający nie odniósł się bowiem do kwestii, czy spółdzielcze banki kredytowe – a takim była strona skarżąca w postępowaniu głównym przed restrukturyzacją i zmianą jej statutu po skorzystaniu z opcji przewidzianej w art. 2 ust. 3-bis dekretu z mocą ustawy nr 18/2016 – wchodzi w zakres pojęcia „spółki kapitałowej” w rozumieniu dyrektywy 2008/7, zdefiniowanego w jej art. 2.
- 32 Sąd ten we wspomnianym wniosku nie przedstawił również informacji na temat tego, czy w niniejszym wypadku mogą znajdować zastosowanie wyjątki od art. 5 tej dyrektywy wynikające z jej art. 6.
- 33 Ze względu na owe wątpliwości dotyczące zastosowania dyrektywy 2008/7 do sporu w postępowaniu głównym oraz na brak jakichkolwiek wyjaśnień co do ewentualnej kwalifikacji jako „podatku pośredniego” w rozumieniu tej dyrektywy należy stwierdzić, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie zawiera elementów niezbędnych do uznania, że dyrektywa ta ma do owego sporu zastosowanie, w związku z czym Trybunał nie może ocenić, w jakim zakresie odpowiedź na zadane pytanie jest niezbędna do umożliwienia sądowi odsyłającemu wydania orzeczenia.
- 34 Wynika stąd, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny również w zakresie, w jakim dotyczy on wspomnianej dyrektywy.
- 35 Należy jednak przypomnieć, że sąd odsyłający zachowuje prawo do złożenia nowego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, przedstawiając Trybunałowi wszystkie informacje umożliwiające mu wydanie orzeczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 11 września 2019 r., Călin, C-676/17, EU:C:2019:700, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 W tych okolicznościach wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym należy uznać za niedopuszczalny.

W przedmiocie kosztów

- 37 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) postanowieniem z dnia 11 października 2022 r. jest niedopuszczalny.

Podpisy